

телства отъ нейнатасценическа и културна дѣйность. А именно — тия на *режисьора* и *уредника* на собствень — и на други още театри.

Като всички голѣми артистки — на западъ и въ Росия — Дузе, Режанъ, Бернаръ, Комиссаржевская и др. — Роза Попова има редица години театъръ, носящъ нейното име, нейния духъ, нейната култура.

Високо образована — съ необикновено широки интереси къмъ всичкитѣ отрасли на наука и изкуство — Роза Попова съ всички основания е стояла въ центъра — като идеенъ и художественъ ръководителъ — на своя драматически театъръ, а също така и *директоръ режисьоръ* за една година на *Русенския* и 4 години на *Пловдивския* градски театри.

Като *педагогъ* и *режисьоръ* азъ имахъ случай да работя заедно съ артистката по репетициитѣ на нейния *Завѣтъ* — въ рискованото положение да тълкувамъ произведението на самата авторка, безъ да знамъ, че това е самата тя — и още въ основаниятъ нея въ 1923 год. *Български „Театъръ-Студия“*.

Тукъ азъ не мога да забравя нѣколко случая: 1918 г. Репетираме *Завѣтъ* — и спираме едно мѣсто — не помня за какво. Изведнѣжъ, за мой най-великъ ужасъ — артистката се разохква и разстенва.

— Какво има, какво се е случило — питамъ азъ ?

— Реперирамъ — отговаря тя, останала на единъ кракъ, — тъй като бѣхме спрѣли тъкмо на мѣстото, кждѣто босата въ ролята на Палавата Жанетъ Роза се набожда на разпиленитѣ по пода на г. директора карфици.

И азъ бѣхъ ужъ режисьора !

1923 година: — въ нашия театъръ — „Студия“. Роза обучава студийцитѣ въ Родина отъ Зудермана — пишущия води репетициитѣ на Прометея отъ Есхила. Ний, уви, — не можѣхме да намѣримъ въ студията поне отчасти годенъ човѣшки материалъ — особено жени — поради което — и още пора-